smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé,
děkuji, že jste dnes přišli doprovodit Annu Novákovou – naši maminku, manželku, babičku Aničku – na její poslední cestě.

Dnes tu stojím jako její dcera.
Jako někdo, komu byla oporou, učitelkou i nejlepší přítelkyní.
A jako někdo, kdo ví, že to nejdůležitější z ní v nás zůstává.

Maminka se narodila 14. března 1952 v Brně.
Vyrůstala v Žabovřeskách, v ulicích, kde se na jaře šíří vůně šeříků, které tak milovala.
Možná i proto měla jaro nejradši – čas, kdy se všechno znovu probouzí a člověk má chuť začít znovu, tiše a poctivě, bez velkých slov.
Taková byla.

Vyučila se zdravotní sestrou a víc než čtyřicet let pracovala na interním oddělení.
Trpělivě, soustředěně, bez nároku na vděk.
Kolikrát jsem ji viděla vracet se domů unavenou, a přesto se nejdřív zastavila u nás, u dětí, vyslechla, pohladila, a až pak si sedla.
Když mluvila o práci, nikdy to nebyla řeč o hrdinství.
Byla to řeč o lidech.
O tom, že „malé laskavosti dělají svět lepším“ – věta, kterou říkala tak často, až se stala něčím jako rodinným zákonem.

S tátou Františkem vychovali dvě děti, Janu a Lukáše.
Později se s láskou starala o vnoučata – Terezku, Matěje, Emu a Filipa.
Každé z nich uměla oslovit po svém.
Terezce jednou tajně napsala do sešitu malý vzkaz, Matějovi vysvětlovala první křížovky a radovala se, když sám našel „říční rybu na tři“, Ema s ní sázela

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnirec.cz

petrželku do truhlíku a Filip dostával kousky těsta „na zkoušku“, protože prý „pekař se učí rukama“.
Nepotřebovala velké dary.
Jejím darem byl čas.

Když se řekne maminka, vybaví se mi balkon, nedělní odpoledne a koláč, který ještě hřál.
Seděly jsme spolu, dívaly se na nebe nad Žabovřeskami, ona mi vyprávěla rodinné příběhy a učila mě plést.
Její ruce se hýbaly tiše a jistě – oko za okem, řada za řadou.
A já poprvé pochopila, že takhle se staví život: trpělivě, po malých krocích, s důvěrou, že se to nakonec spojí v něco, co hřeje.

Milovala zahradu a bylinky.
Rozuměla rozmarýnu i mátě, věděla, kde má bazalka ráda stín a kde tymián slunce.
Když jsme šly na procházku k řece Svratce, nikdy nespěchala.
Uměla se zastavit, vidět drobnosti – vodní kruhy po kapce deště, ptáka na zábradlí, první fialku.
A když jsme se vracely, v kuchyni už čekal plech, máslo, jablka a skořice.
Její štrúdl byl jako návrat domů – jednoduchý, voňavý, pravdivý.
Myslím, že právě tu vůni – vůni právě upečeného štrúdlu – budeme postrádat nejvíc, vedle její klidné náruče a uklidňujícího hlasu.

Křížovky luštila s vášní, která byla nakažlivá.
„Každá tajenka má řešení,“ říkávala, „jen nesmíš vzdát tu poslední nápovědu.“
Byla to věta o hlavolamu na papíře, ale i o životě.
A když bylo těžko, nespílala osudu.
Hledala další řádek, další písmeno, další pokus.
Pracovitá, vlídná, tichá síla – tak si ji pamatujeme v nemocnici, doma i mezi sousedy.
Byla vždy ochotná pomoci i cizím lidem, bez toho, aby si to zapisovala do sešitku zásluh.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Její hodnoty byly prosté a pevné.
Rodina na prvním místě.
Poctivost v práci.
Vstřícnost a skromnost.
Žádné předvádění, jen spolehnutí.
Když jsem něco zkazila, neumravňovala mě dlouhou řečí.
Zeptala se, co z toho chci příště udělat jinak, a podala mi utěrku, klubko vlny nebo jen svoji ruku.

Za maminkou dnes truchlí její manžel František, my děti – Jana a Lukáš – a čtyři vnoučata: Tereza, Matěj, Ema a Filip.
Každému z nás dala něco jiného, a přitom totéž: pocit, že jsme doma.
Že jsme přijati takoví, jací jsme.
Že se máme o koho opřít, i když se všechno kolem kýve.

Nechci mluvit jen o ztrátě.
Chci mluvit o tom, co zůstává.
Zůstává zvyk schovávat v kapse bonbon „pro horší chvíli“.
Zůstává zvuk jejích kroků v kuchyni a vědomí, že dobré věci potřebují čas – a že stojí za to je neuspěchat.
Zůstává jaro.
Až rozkvetou šeříky, možná si někdo z nás instinktivně přivoní a řekne: „Babička Anička.“
Možná si v ten moment všimneme, jak příjemně je najednou ticho.
To ticho, ve kterém se dá slyšet vlastní srdce.

Maminko, děkujeme ti, že jsi nás naučila, že laskavost není slabost, ale způsob, jak udržet svět v chodu.
Že rodina se nepozná podle dokonalých fotek, ale podle toho, kdo komu bez řečí uvaří čaj, když přijde nečekaně pozdě.
Že i kousek štrúdlu může být most.

Až dnes odejdeme, nevyneseme si jen smutek.
Vezmeme si s sebou i úkol.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Udělat někde malou laskavost.
Zvednout telefon a někomu popřát dobrý den.
Upéct něco pro sousedy.
Zasadit bylinku na okno.
Jít se projít ke Svratce a nechat věci na chvíli plynout.
To všechno jsou způsoby, jak být s tebou dál.

Loučíme se, ale nepouštíme.
To, cos do nás vložila – trpělivost, klid, smysl pro poctivou práci a pro radost z maličkostí – v nás zůstane.
A my se o to budeme starat, tak jako tys s láskou pečovala o nás, o tátu Františka, o Terezku, Matěje, Emu a Filipa.
Budeme si povídat tvoje příběhy, budeme péct tvoje koláče a budeme se snažit mít srdce tak otevřené, jak jsi to uměla ty.

Děkujeme ti, mami.
Za tvé ruce, které hladily.
Za hlas, který uklidňoval.
Za vůni domova, která se nikdy neztratí.

Ať tě jaro, které jsi milovala, doprovodí světlem.
Ať šeříky rozsvítí tvoji cestu.
My půjdeme dál – pomalu, poctivě, s laskavostí.
Přesně tak, jak jsi nás to naučila, naše milovaná maminko, naše babičko Aničko.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz